

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Z. K.**, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **prvnímu náměstkovi policejního prezidenta**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2018, č. j. 10 Ad 6/2015-62,

t a k t o :

Žalovaný **j e p o v i n e n** dodatečně zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku **1 428 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 203/2018-44, byla výrokem ad I. zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2018, č. j. 10 Ad 6/2015-62. Výrokem ad II. tohoto rozsudku bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti k rukám jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy částku 6 800 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[2] Při rozhodování o nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přehlédl, že zástupce stěžovatele, advokát JUDr. Josef Kopřiva, je plátcem daně z přidané hodnoty. Náhradu nákladu řízení tak žalobci přiznal pouze ve výši odpovídající odměně jeho zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč a dvěma režijním paušálům jeho hotových výdajů po 300 Kč, bez navýšení této odměny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty; v rozporu s ustanovením § 57 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „s. ř. s.“) tak nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši, aniž by pro takový postu existoval zákonný důvod.

[3] Podle ustanovení § 61 odst. 1 s. ř. s. *o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí.*

[4] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že o nákladech řízení může být rozhodnuto i samostatným usnesením, existují-li pro takový postup důvody. Jelikož Nejvyšší správní soud nákladovým výrokem v rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j 3 As 203/2018-44, **opomenul rozhodnout o části nákladů řízení** náležejících procesně úspěšnému účastníkovi – žalobci, přičemž se současně nejedná o případ *zjevné nesprávnosti*, kterou by bylo možné odstranit cestou opravného usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s., bylo nutné o dosud nepřiznané části nákladů řízení rozhodnout samostatným usnesením.

[5] Výše dodatečně přiznaných nákladů řízení vychází z ustanovení § 57 odst. 2 věty před středníkem s. ř. s., podle kterého *je-li zástupcem účastníka advokát, který je plátcem daně, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtené z odměny za zastupování a náhrad určených podle 35 odst. 2 věty druhé*. Dodatečně přiznaná částka nákladů řízení tak činí 21% z již přiznaných nákladů řízení ve výši 6 800 Kč.

[6] Žalovaný je tak povinen **kromě nákladů řízení již přiznaných rozsudkem ze dne 26. 8. 2020, č. j 3 As 203/2018-44**, zaplatit žalobci dále částku 1 428 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu